

Sygn. akt VII U 708/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 5 lutego 2013 r. nr (...) - (...)

1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 24 stycznia 2013r. na stałe;

2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 708/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 05 lutego 2013 r. odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 01 lutego 2013r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł A. B..

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. B., urodzony dnia (...), zawód ostatnio wykonywany magazynier.

Od dnia 28.07.2012 r. do 23.01.2013 r. miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne

okoliczności bezsporne, vide: decyzja z dnia 07.09.2012 r. k. 65v akt świadczenia rehabilitacyjnego.

W dniu 13 grudnia 2012 r. ubezpieczony A. B. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 04 stycznia 2013 r. orzekł, iż nie jest on niezdolny do pracy, rozpoznając otyłość, cukrzycę II stopnia, nadciśnienie tętnicze i zalecił obserwację w kierunku reumatoidalnego zapalenia stawów. Na skutek wniesionego sprzeciwu ubezpieczony został skierowany na badania przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 01 lutego 2013 r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy rozpoznając tożsamo jak lekarz orzecznik a dodatkowo zwyrodnienie wielostawowe.

dowód: wniosek z dnia 13.12.2012 r. k. 1-3 akt ubezpieczeniowych, orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 04.01.2013 r. k. 7 akt ubezpieczeniowych, opinia lekarza orzecznika z dnia 04.01.2013r. k. 14 v dokumentacji medycznej, sprzeciw k. 15 dokumentacji medycznej, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 01.02.2013 r. k. 9 akt ubezpieczeniowych, opinia komisji lekarskiej ZUS dnia 01.02.2013 r. k. 24 v dokumentacji medycznej.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 05 lutego 2013 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując się na fakt, iż komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 01.02.2013 r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 05.02.2013 r. – k. 12 akt rentowych

W celu ustalenia, czy ubezpieczony jest częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej, z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu - konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd na mocy art. 279, 284 i 292 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych: reumatologa, internisty - diabetologa.

Powołani w sprawie biegli sądowi rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia: reumatoidalne zapalenie stawów okres II / II F 2/3, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, ostrogi kości piętowej lewej, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę typu II.

Biegła **sądowa reumatolog** wskazała, iż zmiany chorobowe ujęte w rozpoznaniu czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy. Wyjaśniła, iż obraz kliniczny, radiologiczny i badania dodatkowe spełniają wszystkie kryteria reumatoidalnego zapalenia stawów. Dysfunkcja w narządzie ruchu ogranicza funkcję stawów ręki i kręgosłupa w wykonaniu pracy. Wskazała, iż po mimo leczenia immunosupresyjnego sterydami stan wnioskodawcy nie poprawił się a choroba nie rokuje wyleczenia, ma okresy remisji i zaostrzeń, ogranicza wydolność ruchową. We wnioskach końcowych wskazała, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od marca 2012 r. trwale gdyż data 14 marca stanowi moment rozpoznania choroby przez reumatologa w przychodni w G..

dowód: opinia biegłej sądowej reumatolog – k. 23-25 akt sprawy

Na podstawie przeprowadzonego wywiadu, badania oraz dokumentacji medycznej biegła sądowa lekarz internista – diabetolog nie stwierdziła niezdolności do pracy z przyczyn internistycznych. W uzasadnieniu opinii wskazała, iż wnioskodawca z rozpoznaną cukrzycą typu II od około półtora roku w monoterapii farmakologicznej, w badaniach przedmiotowych bez istotnych powikłań naczyniowo narządowych cukrzycy. Cukrzyca typu II bez istotnych powikłań naczyniowo – narządowych relatywnie krótko trwająca jest dobrze kontrolowana, co potwierdzają poziomy glikemii. Leczona jest jednym lekiem doustnym i nie ogranicza zdolności do pracy w zakresie posiadanych kwalifikacji. Nadciśnienie tętnicze obecnie dobrze kontrolowane farmakologicznie, bez dolegliwości w zakresie układu sercowo-naczyniowego.

(dowód: opinia biegłej sądowej internisty – diabetologa k. 28-29 akt sprawy)

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły także opinie sporządzone przez biegłych sądowych wskazanych wyżej. W ocenie Sądu, opinie są rzeczowe i konkretne, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Sąd w pełni je podzielił wnioski z nich płynące, przy czym dla uznania zasadności odwołania decydujące znaczenie miała opinia biegłego reumatologa. Podkreślenia wymaga, iż opinie zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS. Wskazać przy tym należy, iż opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Ubezpieczony nie wniósł do nich zastrzeżeń a pozwany organ rentowy, nie wnosząc uwag do opinii biegłego internisty, podzielił opinię biegłego reumatologa w zakresie orzeczenia częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy na stałe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego A. B. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Dla porządku jedynie wskazać należy, iż w myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2009 r. nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji w znacznym stopniu.

Uwzględniając powyższe unormowania prawne podkreślenia wymaga, iż kwestią sporną w niniejszej sprawie było to, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia, jako że poza sporem było, iż ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki niezbędne do uzyskania prawa do renty, określone w powołanych wyżej przepisach.

Sąd przyjął w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia opinię biegłego sądowego reumatologa (k. 23-25 akt), niekwestionowaną przez żadną ze stron, podzielać jej wnioski co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonego powoduje częściową niezdolność do pracy na stałe, w związku z występującym reumatoidalnym zapaleniem stawów oraz uwzględniając opinię biegłej w zakresie ustalenia, iż ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu z powodu stopnia zaawansowania schorzenia, na które cierpi.

Jednakże ustalając datę przyznania świadczenia rentowego Sąd miał na uwadze fakt, iż do dnia 23 stycznia 2013r. ubezpieczony miał przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i z tego powodu orzekł, iż prawo do renty

przysługuje ubezpieczonemu od dnia 24 stycznia 2013r. w świetle dyspozycji art. 100 ust. 1 i 2 oraz art. 129 cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Uwadze Sądu nie uszło co prawda, iż biegła sądowa internista - diabetolog – nie stwierdziła niezdolności do pracy ubezpieczonego z przyczyn dotyczących chorób związanych z jej specjalizacją – jednakże podkreślenia wymaga, iż orzekła ona przez pryzmat własnej specjalności, nie wchodząc na płaszczyznę schorzeń reumatologicznych, a właśnie te jednostki chorobowe, w ocenie biegłego sądowego reumatologa, stanowią podstawę do orzeczenia trwałej częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego, a opinię tę, co wskazano wyżej, w pełni podziela Sąd orzekający w sprawie.

W tym miejscu zauważyć należy, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd – który nie posiada wiadomości specjalnych – tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Wiarygodne dla Sądu opinie biegłych potwierdziły stanowisko ubezpieczonego, iż występujące u niego schorzenie reumatyczne czyni go częściowo niezdolnym do pracy z ogólnego stanu zdrowia na stałe.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz wskazanych powyżej przepisów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 24 stycznia 2013 r. na stałe, orzekając jak w punkcie 1 wyroku.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne nie były znane na etapie postępowania przed organem tj. w czasie orzekania przez lekarzy orzeczników ZUS i komisję lekarską ZUS, gdyż dopiero opinia biegłego sądowego reumatologa potwierdziła istnienie częściowej niezdolności do pracy na stałe.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania w ocenie Sądu pozwany na etapie postępowania przed organem rentowym nie miał możliwość orzec o częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego, co skutkuje stwierdzeniem braku odpowiedzialności organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy.

Uwzględniając powyższe ustalenia na podstawie art. 118 ust. 1a wnioskując a contrario Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

SSO Monika Popielińska